

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Του Andre Chenier

(Γράφτηκαν λίγες στιγμές πρό της καρατομήσώς του)

Βελάζοντας τὸ δάστυχο τ' ἀνάκι ξεπροβάλλει
στὴν πόρτα πού εἰσρώνικα ὁ χάρος τοῦγε ἀνοίξει...
Φτωγὰ μου ἀνάκια !... Τὴ ζωὴ ποῖός θὲ νὰ δώσῃ πάλι
μὲς τὸ κοπάδι πού πικρὰ ἢ λύπη τόχει ομίξει..

Οἱ φίλοι του οἱ ἀγώριστοι πού παίζαν στὰ λιβάδια.
Ὁ γέρος πού τοῦ σκόλιζε μ' ἀσῆμι τὸ μαλλί του,
καὶ γέμιζε τὸ πρόσωπον ἀπὸ φιλιὰ καὶ γάδια,
γυρμένοι τῶν ἀξένοιστοι τὸ τρυφερὸ κορμί του...

...Κι' ἐγὼ μέσα στὴν ἄβυσσο π' ὀλόγυρα μὲ ζῶνει
θὰ περιμένω στὴ γραμμῆ, ὦ, τὴ σειρὰ μου νᾶσῃ,
ποῖός ξέρεῖ πόσοι σὺν καὶ μὲ μὲς τὸ σκοτάδι μόνου
σὺν πρόβατα θὰ πέσουνε μπροστὰ στὸ λαοκράτη !..

Καλοὶ μου, φίλοι, γιὰ στεροὴ παρηγοριὰ καὶ μόνου
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σίδηρα τῆς κρύας φυλακῆς μου
τὸ χέρι σας τερωώσετεο στὸ θλιβερό μου πόνου
νὰ χύσῃ κάποιου βάλοσμο στὴ δάστυχη ψυχῆ μου.

Ἐσεῖς χαρῆτε τὴ ζωὴ, γὰ μένα ἔχει νυχτώσῃ,
(Σὲ χρόνια πῶ καλλίτερα θὰ ζῆστε ἀπὸ μένα)
κι' ἀφήστε τὸν Μπωβὺν ἀργὰ πολὺ ἀργὰ νὰ νοιώσῃ
αὐτὰ πού πάντα λέγαμε οὐ χρόνια περασμένα..

Σ' ὄλων τὴν ὄμι βλέποντας τὴ δαστυχὰ δακρῶζει.
'Απ' τὴν καρδιά Σας δὲ ζῆτω παρὰ νὰ θυμηθῆτε
μὰ δόξα πού μπροστὰ ἐδῶ στὸν τάφο Σας θυμίζω.
Καὶ τώρα φρέγω... Φίλοι μου, εὐτυχισμένοι ζῆτε...

ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Του P. Ronsard

'Ενύχτωσε στὸν κῆπο μας, Μινιόν, ἄς κατεβῶμε
καὶ τὸ δροσάτο ὁδὸ μας ἂν ζῆ γλυκὰ νὰ ἰδοῦμε.
Δέστο ! Ἐίγε ἀνοίξει τὸ προῦ στὸ φῶς τὰ πέταλλά του
καὶ νὰ ! τὸ βράδν οὐόρπωσιε γιὰ πάντα τὴ δροσιὰ του.

'Ω ! κῆταξε τὰ χρώματα πῶς οὐβῶνουν ὄλα μόνου
μὲς τὸ φοιχτὸ τὸ φῶσῃμα τοῦ ἀέρα τοῦ γεμιῶνα,
καὶ σκέψου πόσο ἀπονη γιὰ ὄλα εἶν' ἡ Φῶσῃ
πού τὸ λουλοῦδι μιά βραδνὰ δὲν ἄφρισε νᾶνθῆσῃ...

"Ὀλα, Μινιόν, ὄσο γλυκὰ ἀνθοβολεῖ ἡ γεῖστη
νοῦθου τὴν πῶ τρελλὴ χαρὰ πού καθ' ἀγάπη νοιῶθει,
πίνε τὸ μέλι τῆς ζωῆς, γιὰτι οὐ λίγο ἀκόμα
τὰ γηρατειὰ θὰ κλειῶνουν τὸ λατρνεῦ σου στόμα...

Μεταφρ. Μιχ. Ράπτη

ΤΟ ΞΕΦΥΛΛΙΣΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

Τῆς Μαρσελίνας Ντεμπέρντ Βαλμῶρ

Στὸν κῆπο τοῦ πατέρα μου θὰ πᾶω ξεφυλλισμένο
κάποιου στεφάνου ἐλπίζοντας ἐκεῖ νὰ ξανανθῆσῃ.
Πολὺν καιρὸ μὲ τὴν ψυχὴ θλιμμένη θὰ προσμένω
γιὰτι ἔχει ὁ γέρος μουσιζὰ τὸν πόνου νὰ νύσῃ.

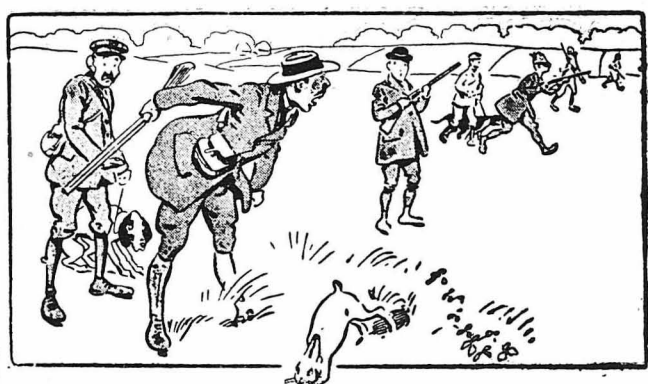
Θὰ πᾶω, θὰ πᾶω καὶ θὰ τοῦ πῶ μὲ μάτια δακρυσμένα :
'Κῆταξε πόσο ἐπόνεσα... Κι' ὄταν ἀργὰ γρηῖσῃ
τὴ φωτισμένη του ματιὰ ποικιὰ οὐ μένα
τὸ πρόσωπό μου βλέποντας τ' ὠρῶ θὰ μὲ γνωρίσῃ.

Θὰ εἶπῃ : «Ἐίσαι ἐὸν ἀληθινόητη ψυχῆ κι' ὄργανεμένη ;
Στὸ πλανεμένο βῆμα σου γηλοτρᾶει τὸ χῶμα κάτω ;
Εἴμαι ὁ Θεός : μὴ σκιάζεσαι, ψυχῆ μου ἀγαπημένη.
'Ἐμπα ! Ἀνοιχτὴ ἔγω τὴν καρδιά, τὸ σαιικὸ μου νὰ το».

Προσπάτη μου ἦριε καὶ γλυκεῖς γαλήνιε μου πατέρα,
νὰ κλαίῃ μονάχο του ἄκουσες τὸ δάστυχο παιδί σου !
Εἴσαι δικός μου ἀφοῦ μοποῦ νὰ ἐλπίζω αὐτὴ τὴ μέρα
κι' ἀφοῦ στὴ γεῖστη ὄ,τι ἔχασα τόχεις ἐὸν μαζί σου.

Τὸ κῆμα αὐτὸ τῆς γῆς ψηλὰ στὸν οὐρανὸ σχωριέται.
'Ὀ, μὴν πετᾶς τὸ λαίλοῦδο πού τὸ πατῆσαν τόσο !
Μὴν καταριέσαι τ' ἄπιστο παιδί πού τιμωριέται,
πού τίποτα δὲν ποῦλῃσε, μὰ κι' ὄλα τάχει δώσει.

Μεταφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ μικρότερα σκυλιὰ τοῦ κόσμου

Τὰ μικρότερα σκυλιὰ τοῦ κόσμου ἀνήκουν στὴν πρῶν Ἀυτοκράτειρα τῆς Κίνας, ἡ ὁποία τρέφει μεγάλη ἀγάπη πρὸς αὐτὰ. Ἐχει δώσει μάλιστα στοὺς αὐλιχοὺς τῆς νὰ καταλάβουν ὅτι ὀφείλουν νὰ τὰ σέβονται ὡς ὀφείλουν νὰ τὰ σέβονται καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια. Τὰ σκυλιὰ τῆς Ἀυτοκρατορίας εἶνε 32 ὄλα-ὄλα καὶ τὸ μικρότερο ἔχει μῆκος 20 ἑκατοστομέτρων ! Ὅταν ἡ Ἀυτοκρατορική οἰκογένεια πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔφυγε βιαστικά ἀπὸ τὸ Πεκίνο, ἐπειδὴ ἔξερράγη ἡ μεγάλη Κινεζικὴ ἐπανάσταση, ἔγκατέλειπε στὰ ἀνάκτορα πολλὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, ἀλλὰ τὰ τριανταδύο σκυλιὰ τὰ πήρε μαζί τῆς σὰ νᾶταν τὰ πολυτιμότερα κειμήλιά τῆς.

Πολύτιμα πόδια

Οἱ πλούσιες γυναῖκες τῆς Κεϋλάνης συνηθίζουν νὰ σκεπάζουν τὰ πόδια τους μὲ πετραδιὰ μεγάλης ἀξίας, μὲ δαχτυλιδιὰ καὶ διάφορα ἄλλα στολιδιὰ ἀπὸ χρυσοῦσι καὶ μαργαριτάρια. Τὰ πέντε δαχτυλιὰ τῶν ποδιῶν καθὼς εἶνε στολισμένα μὲ διαμάντια, σμαράγδια, ρουμπίνια καὶ τοπάζια, μοιάζουν μ' ἔκθεση χρυσοχοῦσι. Πολλὲς φορὲς βλέπει κανεὶς ἀριστοκράτιδες τῆς Κεϋλάνης νὰ περιπατοῦν ξεπόλητες ἀλλὰ τὰ γυνιὰ πόδια τους εἶνε γεμάτα πετραδιὰ μυθώδους ἀξίας

Σύλλογος γιγάντων

Στὸ Βερολίνο ἔχει ἰδρυθῆ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνας σύλλογος γιγάντων, ὁ ὁποῖος ἔχει 200 σχεδὸν μέλη. Οἱ κοντώτεροι τοῦ συλλόγου, οἱ ὁποῖοι βέβαια εἶνε καὶ οἱ λιγώτεροι, ἔχουν ὕψος τοῦλάχιστον 1. 85. Ὅσοι ἔχουν χαμηλότερο ἀνάστημα δὲν γίνονται δεκτοὶ στὸ σύλλογο, τὸν ὁποῖον τὰ περισσότερα μέλη εἶνε ἀληθινοὶ γιγάντες στὸ ὕψος.

Ἡ Ἱστορία τῶν γραμματοσήμων

Τὰ πρῶτα γραμματόσημα ἐξεδόθησαν στὸ Πεδεμόντιο. Ἡ ἡγεμονία τοῦ Πεδεμοντίου μέχρι τοῦ 1810 εἶχε τὸ μονοπώλιο τῶν ταχυδρομείων καὶ στὰ 1818 ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν ἕνα ταχυδρομικὸ δελτάριο πού εἶχε κολλημένο πάνω του τὸ πρῶτο γραμματόσημο. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν ἐπιστολῶν ἐστοίχιζε πολὺ ἀκριβὰ. Ἐπλήρωνε κανεὶς τρεῖς ὀβολοὺς γιὰ γραμματόσημο ἐπιστολῆς πού θὰ πῆγαινε ἀπόσταση μικρότερη τῶν 20 χιλιομέτρων, πέντε ὀβολοὺς γιὰ ἀποστάσεις ἀπὸ 20—35 χιλιομέτρων καὶ δέκα ὀβολοὺς γιὰ χῶρες πού ἄπειχαν πλέον τῶν 35 χιλιομέτρων. Ὁ εἰσηγητὴς τῶν ταχυδρομικῶν δελταρίων μὲ γραμματόσημα εἶνε ὁ Πέτρος Λομβάρδος, γενικός διευθυντῆς τῶν Ποδομοντιανῶν Ταχυδρομείων. Στὰ 1840 ἡ Ἀγγλιὰ ἀκολούθησε μὲ τὴν σειρὰ τῆς παραδείγμα τοῦ Πεδεμοντίου κι' ἡ χρῆσις τῶν γραμματοσήμων δὲν ἀργησε νὰ γενικευθῆ.

Μιά πρωτότυπη διαθήκη

Τὸ δικαστήριου μῆς παραθαλασσίας πόλεως τῆς Γαλλίας συνήλθε γιὰ νὰ λύσῃ τίς τελευταῖες ἡμέρες μιά σπουδαιότατη διαφορά μεταξὺ τῶν συγγενῶν κάποιου πνιγμένου ναυτικοῦ ὁ ὁποῖος πρὶν ναυαγήσει τὸ πλοῖο του σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὴν διαθήκη του. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε χαρτὶ ἔγραψε μὲ τὸ μολύβι του σ' ἕνα αὐγὸ αὐτῆς τῆς λέξεως : « Ἀφῆνω ὄλη τὴν περιουσία μου στὸν ἑαυρό μου Γιάννη, 23 Μαρτίου 1926. I. Β. ». Ἐπειτα ἔκλεισε τ' αὐγὸ μέσα σ' ἕνα ἔξιλινο κουτὶ καὶ τὸ ἔριξε στὴ θάλασσα. Τὸ κουτὶ αὐτὸ βρέθηκε σὲ μίαν ἀκρογιαλιά κάμποσους μῆνες μετὰ τὸ ναυάγιο κι' οἱ νόμιμοι κληρονόμοι πού ἔχουν μοιραστῆ τὴν περιουσία του σύμφωνα μὲ παλαιότερη διαθήκη του ἔξαφνίστηκαν. Ἡ ὑπόθεσις ἔφτασε ὡς τὸ δικαστήριου τὸ ὁποῖον μετὰ μακρῆς συζητήσεως περὶ τοῦ κῆρους τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς διαθήκης ἀπεφάνθη περὶ τοῦ ἑναντίου κι' ἔτσι δὲν ἔξετελέσθησαν αἱ τελευταῖες θελήσεις τοῦ μακαρίτη.